De libertariër-dogmaticus wil de mens hervormen via het anarchokapitalisme, zoals de marxist dat probeert via het staatscommunisme. Beiden geloven in een maakbare mens, een ideaaltype dat past binnen hun utopische denkmodel. De ene droomt van een wereld zonder staat waarin het individu volledig vrij is, de andere van een staat die alle ongelijkheid opheft. Maar de kern is dezelfde: het geloof dat de mens kneedbaar is en de samenleving heringericht kan worden naar een abstract ideaal.

Beide stromingen zijn extreem dogmatisch. Ze zijn blind voor traditie, voor geschiedenis, voor culturele realiteit. Ze verwerpen het nationale, het organisch gegroeide, en vervangen het door theoretische systemen die weinig tot niets te maken hebben met hoe mensen werkelijk zijn.

Daartegenover staan de traditionele en nationalistische denkers. Zij geloven niet in de maakbaarheid van de mens, maar erkennen de diepe wortels van cultuur, karakter, gewoonten en erfgoed. Ze streven geen utopie na, maar een stabiele, leefbare samenleving die gebouwd is op realisme en ervaring. Ze zien de sterktes en zwaktes van hun volk, en bouwen beleid dat in dienst staat van dat volk — niet van een ideologische fantasie.

Traditionelen begrijpen dat verandering traag gaat. Dat mensen geen schakels zijn in een systeem, maar complexe wezens met geschiedenis. Ze zijn niet bezig met het herscheppen van de mens, maar met het beschermen van wat werkt, wat waardevol is, wat verbonden is met wie we zijn.